

LEGENDA BLAZONULUI CU ȘARPE

Trăiesc într-un loc binecuvântat de Dumnezeu...

Satul meu natal, Racoș, se află în inima țării, într-un loc pitoresc, înconjurat de păduri. Râul Olt, după ce a spart stâncile defileului, curge liniștit de-a lungul lui. Aici locuiesc, aici au locuit strămoșii mei de-a lungul secolelor, pentru mine e cel mai frumos loc din lume! În centrul satului se află o construcție impozantă: cetatea medievală Sükösd-Bethlen. Este vizitată zilnic de foarte mulți turiști din toată țara și de peste hotare. Vizitatorii sunt uimiți de frumusețea castelului și de panorama impresionantă ce se vede din turnul acestuia. Zidurile cetății înconjoară curtea de formă pătrată. Cândva, în cele patru colțuri se aflau patru bastioane rotunde, dar în zilele noastre mai există doar trei. În partea de sud se înalță turnul de poartă. Deasupra porții se poate vedea și astăzi emblema familiei Bethlen și blazonul cu un șarpe încolăcit, având o coroană pe cap. Voi povesti legenda acestui blazon cu șarpe, așa cum o povestesc bătrânii satului.

Se zice că, în urmă cu sute de ani, castelul era înconjurat de un șanț adânc, un canal de apărare plin cu apă, iar traversarea lui se făcea pe un pod rabatabil care dădea spre turnul porții. Groful nu locuia permanent în castel, îl folosea doar ca locuință de vară și pentru vânatoare. Lumea din sat trăia liniștită - deși erau iobagi, erau mulțumiți de traiul lor. Numai că, nu se știe de unde, la un moment dat a apărut un șarpe uriaș. Unii spuneau chiar că era un balaur în toată regula! Sătenii ziceau că șarpele trăia mai demult în adâncul vulcanului stins - un munte aflat în apropierea satului - și a ajuns în apele castelului printr-un tunel ce lega vulcanul de sat. Se găseau și martori care au văzut acel tunel, ba chiar unii care au și trecut prin acesta. Nenea János se jura sus și tare că, în timpul cositului, când dormea sub cerul liber în apropierea vulcanului, a auzit niște zgomote suspecte. Crezând că vulcanul va erupe, s-a speriat așa de tare încât a fugit în toiul nopții până acasă, lăsându-și coasa, caii și căruța pe câmp. Apoi și-a dat seama că era șarpele, care se mișca în burta pământului!

Acest șarpe uriaș sau balaur, ce o fi fost, și-a găsit adăpost în apa din jurul castelului. Și atunci a început necazul! Șarpele teroriza locuitorii: dacă nu primea zilnic trei-patru vaci sau boi îngrășați, ieșea din apă și făcea ravagii, gata-gata să înghită tot satul! Când dădea din coadă, cădeau țiglele de pe turnul castelului, iar casele sărăcăcioase ale oamenilor se dărâmau de-a binelea. Oamenii erau sperați, nu mai știau ce să facă de frica lui. Ajunseseră să muncească din zori și până noaptea târziu doar ca să crească și să îngrășe vite pentru șarpele lacom. Au încercat de mai multe ori să scape de el, dar au dat greș de fiecare dată. Odată, s-au adunat toate babele din sat, au ieșit pe câmp, au strâns toate ierburile otrăvitoare din hotar și le-au fiert în zeci de ceaune. Au adunat apoi toate butoaiele din sat și din pivnițele cetății, le-au umplut cu otravă și au vrut să o toarne în apa șarpelui. Dar acesta a ghicit intenția lor, a ieșit din ascunzătoare și a lovit butoaiele cu coada, spărgându-le pe toate. Otrava s-a scurs pe pământ - unii oameni au fost răniți, alții otrăviți. A doua oară, chiar groful și-a încercat norocul. A adunat, de la toți prietenii săi, o sută de vânători iscusiți. După un ospăț cum se cuvine, aceștia s-au aliniat de-a lungul șanțului și, când șarpele s-a ridicat la vedere, l-au ținut. O sută de săgeți au zburat șuierând spre șarpele-balaur, dar acesta, având pielea acoperită de solzi tari, nu a simțit nimic. Ba mai mult, s-a înfuriat atât de tare încât a înghițit pe loc câțiva vânători. Dar, în cele din urmă, a venit mântuirea!

Trăia în sat un tânăr chipeș, isteț și curajos - când cineva avea o problemă, se ducea la el pentru sfat, iar tânărul încerca să găsească cea mai bună rezolvare. Într-o zi s-au adunat cu toții la capătul satului, să se sfătuiască ce să facă și cum să iasă din încurcătură. Era acolo și flăcăul de care am povestit - cu toții se uitau disperați la el, rugându-l să găsească o soluție care să pună capăt acestui calvar. Și eroul nostru a găsit-o! În hotarul satului, se afla un munte de calcar, oamenii foloseau și atunci varul la construcția caselor, erau vestiți în zonă pentru priceperea cu care preparau varul. Flăcăul nostru și-a adunat prietenii, vecinii, toți oamenii voinici și curajoși din sat și au plecat cu căruțele după calcar. Apoi au ars pietrele în cuptoare imense aflate la marginea localității. În acest timp, alții au tăiat cel mai mare bou din sat și l-au jupuit. Au umplut pielea bouului cu var nestins și au cusut-o bine. S-au dus cu toții lângă castel, cu sufletul la gură, iar când a sosit ora hrănirii șarpelui, au aruncat bou fals direct în gura larg deschisă. Lacom cum era, l-a înghițit fără să clipească. Dar, în stomacul lui, varul nestins s-a amestecat cu apa și a început să fiarbă. Se zice că șarpele a început să se zvâcolească de durere și să urle așa de tare încât veneau oamenii din satele vecine să vadă ce s-a întâmplat de se aud urletele șarpelui așa departe.

În cele din urmă, șarpele a murit în chinuri, mistuit de foc. Oamenii priveau înspăimântați de la distanță, dar la final, au început să strige de bucurie, să cânte și să danseze în jurul castelului, fericiți că au scăpat. Veasta cea mare a ajuns și la urechile grofului, care a venit imediat cu tot alaiul la castel, să ia parte la bucuria întregului sat. A chemat la el pe flăcăul-erou, l-a eliberat din iobăgie, i-a dat un teren mare pentru a-și ridica o casă, ba chiar se zice că a primit și materiale de construcție de la castelan. Groful, bucuros cum era, a comandat un nou blazon al familiei - un șarpe cu coroană pe cap. Satul s-a liniștit, oamenii trăiau și munceau fericiți că au scăpat de teroare.

Această legendă mi-a fost povestită de bunica mea, care a auzit-o de la străbunica sa. Ea de la cine o fi auzit-o, asta nu mai știu nici eu.

Gáspár Hajnalka, 13 ani, Racoș

